

Isten újat cselekszik – közöttünk és általunk

A presbitériummal, a gyülekezet vezetőivel imádságban és gondolkodásban eltöltött monoszlói hétvégénken fogalmaztuk meg, hogy a 2008-as év egyik hangsúlya "készülés a jövőre", mindarra, ahogyan Isten ki akarja bontakoztatni az ő misszióját bennünk és általunk. Azért kértem hangsúlyosan, hogy legyünk jelen a mai istentiszteleten, mert ma tervezem mindazt előadni a gyülekezetnek, amiről a hétvégén beszélgettünk, amit Isten kezéből elfogadtunk, amire gyülekezetünk vezetői igent mondtak. A mai igehirdetés közösségünk életével, jelenével és jövőjével foglalkozik – de nem kizárólag a magunk érdekében.

Kiváltság, hogy a Gazdagréti Református Gyülekezet rövid életében (19 év) mindig voltak időszakok, amelyeket az álmodozás, a hit, a „közöttünk valami új történik” bizonyossága határozta meg. Így alakult meg a gyülekezet 1989 novemberében, kezdett heti rendszerességgel istentiszteleteket 1990 Pünkösdjén. Testvéreink hitték, hogy a maroknyi csapat Isten népe Gazdagréten, és hitték, hogy Isten arra hívja őket, hogy templomot építsenek a lakótelepen. A gyülekezet megszületett és élt. Azután 1996-ban, ahogy növekedett a gyülekezet, nagy döntést hoztunk: átköltöztünk istentiszteleteinkkel a közösségi házba. Tudatában voltunk, hogy Isten munkálkodik: a gyülekezet növekedett és szolgálati csoportok születtek. Ebben az időben fogalmaztuk meg célunkat, az ún. 5 pontot (Milyen gyülekezet szeretnénk lenni? Tanítványság, dicsőítés, közösség, szolgálat, misszió – lsd. brosránk, vagy honlapunk). Teltek az évek, nagy nehezen hozzá jutottunk a telekhez, és 1999. szeptember 19-én lelkileg, hitben, áldozatra felgyúlva belevágtunk a templomépítésbe. Végül 2001 őszéig nem történt egy kapavágás sem, de a gyülekezet már adakozott, imádkozott, pályáztatott. Mindvégig azt tartottuk magunk előtt a templomépítéssel kapcsolatban, hogy nem magunknak építjük. Legyen ez „imádság háza minden népeknek”, fektessünk bele Isten ügyébe, legyünk részesei az ő missziójának, hangsúlyoztuk. Arról is beszéltünk hittel, hogy Isten áldásait tovább kell adnunk más gyülekezeteknek, más közösségeknek.

2004 Húsvétján beköltözött gyülekezetünk a templomba. Mára pedig, fogalmazhatunk így, „belaktuk.” Régi és újonnan indult programok találták meg a helyüket, miközben gyülekezetünk gyarapodott. A mai napon vasárnaponként négy csoportban vannak a gyermekeink (kettő az iskolában találkozik), hétközben két délelőtt van mama-kör, esténként is egyre gyakrabban vagyunk hely szűkében. Vannak, aki már jó ideje kérdezzetik: mikor építkezünk tovább? Válaszom: még az adósságunkat sem fizettük ki, pénzre kilátásunk sincs, majd eljön az ideje. Azt hiszem, e mögött az is állt, hogy jó volt végre nem építkezni. Többen megfáradtunk ebben.

De mára megváltozott a helyzet. Megérlelődött többek szívében, amit a mai napon ki is mondunk: itt az idő! Itt az idő, mert Isten valami újat kezd, valami újra hív bennünket. Hiszem, tudom, érzem, hogy nem mi akartuk, nem mi mozgattuk a szálakat, nem mi komponáltuk meg az eseményeket, külső szükségeket és belső, lelki

történeket, szívek felindulását, hanem maga az Úr. Isten újat cselekszik, és egy újabb időszak indul az életünkben. Ezért hívtam ma mindenkit az istentiszteletre. Először forduljunk a felolvasott ígéhez!

I. Isten cselekedete mindig új!

Ha valaki Ézsaiás próféta könyvének 40. és következő fejezeteit olvassa, örömhírral találkozik. Ezeket a fejezeteket áthatja az örömmel, a vigasztalásnak, a reménységnek a hangja. Isten szabadító ígéreteiről és tetteiről szólnak ezek a dalok. Ézsaiás örömhírt, evangéliumot hirdet a fogságban lévő népnek. Ez a jó hír nem vákumban hangzik el, hanem Izrael életének egy konkrét, történeti valóságában. A jó hír nem valamiféle ideológia, hanem az az üzenet, hogy Isten itt és most uralkodik. A Babiloni fogság idején Isten bejelenteti a prófétával ezt a jó hírt. Leteltek bűnhődésük napjai, jön az Úr, és szabadulást szerez: *„A ti érdeketekben küldök Babilóniába, letörök minden zárat, a káldeusok pedig jajveszékelnek.”* Izrael 70 éve a babiloni fogságban él. A helyzet, emberi szemmel nézve, reménytelen. Otthonuk és a templom romokban, generációk óta idegen országban, idegen nép között élnek. Ennek a népnek nincsenek nagy elképzelései a jövőről. Eszük ágába se jut megpróbálni lerázni a babiloni igát és megszervezni magukat, hiszen egy ilyen próbálkozás esélye a nullával egyenlő. De Isten megszólal, és az az Isten szólal meg, aki *„megváltótok, Izrael szentje, Izrael teremtője, a ti királyotok.”* És hiába Babilon minden hatalma, amellyel Izrael jövőjét magába szándékozik zárni, valamint nem akadály Izrael csüggedése a fogság hosszú és reménytelen évtizedei miatt, mert az, aki megszólal, új jövőt nyit mind Babilon, mind Izrael életében. A hatalmas ország erős emberei jajveszékelve fognak menekülni, Izrael számára pedig újat készít az Úr. Ehhez az újhoz azonban meg kell érteniük Isten szavát: *„Ne a régi dolgokat emlegessétek, nem a múltakon tűnődjétek!”* Mi ez a régi? Mi a múlt?

Az előző versekben Isten úgy mutatkozik be, mint aki *„utat készített a tengeren, ösvényt a hatalmas vízen át, aki hagyta, hogy kivonuljanak a harci kocsik és lovak, a hadsereg és a harcosok, és most ott fekszenek, nem kelnek fel többé, elaludtak, elhamvadtak, mint a mécses”*. Egyértelműen Izrael legdöntőbb tapasztalatára, az Egyiptomból való kivonulásra, a vörös-tengeri átkelésre, a fáraó ellenséges csapatainak a pusztulására történik utalás. Ne ezeket emlegessétek, ne ezeken tűnődjétek, mondja Isten. Ne tegyétek, mert én újat cselekszem.

Meglepő ez az összefüggés, hiszen Izrael hitének, a mai napig, alapvető része Isten nagy tetteinek felemlegetése, különösen is az Egyiptomból való szabadulása a páska ünnepén. Ez a látszólagos ellentmondás feloldódik akkor, ha belegondolunk, hogyan lehet Isten nagy, szabadító tettein tűnődni a fogságban. Mindannyian ismerjük azt, amikor a múltra tekintés nem erőt ad hinni a jelenben, hanem éppen a hitetlenségben válik pótszerré. Mit ér, ha Izrael azon nosztalgiazik Babilonban, milyen hatalmas volt az ő Uruk - egykor? Mit ér, ha egy megszépített, kiszínezett múltba menekülnek a jelen kihívásai elől? Mit ér, ha azon nyavalyognak, hogy akkor még mi minden volt lehetséges, de mára minden mássá lett? Hogyan hallják így meg Isten szavát: én újat cselekszem, és ez az új nem kevesebb, mint a régi? Nem ugyanez

történik a Magyarországi Református Egyházban, amikor felemlégetjük a reformáció nagy dicsőségét? Nem hasonló értelemben esik szó a háború utáni ébredés időszakáról? Nem lettünk egy a múltunkon merengő, és ennek fényében a jelenre nézve csak sopánkodó, erőtlenségünkre nézve mindig kifogásokat kereső és találó egyház? Nem bénítja le ezt az egyházat az ország mai helyzete, az emberek morális elesettsége, és az evangélium iránti látszólagos érdektelensége? *„Ne a régi dolgokat emlegessétek, nem a múltakon tűnődjétek!”* – szól az Úr. Igaz ez a mi gyülekezetünk nagy történeteire, közöttük a templomépítésre is. Azt hiszem, egyek vagyunk abban, hogy nem szeretnénk olyan gyülekezet lenni öt, tíz, vagy húsz év múlva, amelyben azon álmodozunk, milyenek is voltak a hősi kilencvenes és kétezres évek, amikor templomot építettünk, növekedtünk, élt a gyülekezetünk...

„Mert én újat cselekszem, most kezd kibontakozni, majd megtudjátok! Már készítem az utat a pusztában, a sivatagban folyókat fakasztok ... hogy inni adjak választott népemnek, a népnek, amelyet magamnak formáltam, hogy hirdesse dicséretemet.” Isten cselekedete mindig új, mindig több, mint amit mi elgondolunk, vagy elképzelni tudunk. Az evangélium, az örömhír, hogy Isten uralkodik, és ez az uralom, amit Jézus Krisztus halála és feltámadása által szerzett meg az ördög minden hatalma felett, mindig több, mint amit népe elképzel. Ha mi Jézus követői vagyunk, az azt jelenti, hogy Jézus előttünk jár, és ő szabja meg, hogy hova megyünk, mit teszünk. Isten népének a fogságban meg kellett hallania, el kellett hinnie, hogy valami új készül, valami olyan, amire az Egyiptomból való szabadulás óta nem volt példa. Ha akkor a Vörös tengeren keresztül vezette ki népét a rabszolgaságból, akkor most a sivatagon keresztül készít biztonságos utat, ha kell, folyót fakaszt, hogy népe visszatérhessen ősei földjére. Természetesen Istennek ez az ígérete túlmutat a történeti helyzeten: Isten egész teremtett világ feletti uralmát fogalmazza meg. Szemben azzal a hittel, amely minden igazságot tud, de kizárólag a múltba tekint, az Úr az ő szavával olyan hitet kíván ébreszteni Izraelben, amely képessé teszi Isten népét arra, hogy ne csak elhiggye, hogy Isten ma is Isten, és újat cselekszik, hanem rá is merje magát erre bízni. Amikor eljön az idő, le kell győznie kishitűségét, és el kell indulnia a jövő felé, amit Isten készít nekik. Birtokba kell venniük azt a jövőt, amit Isten ígérete tesz lehetővé, és Isten hoz el azzal, hogy újat cselekszik.

II. Az „új” és a gyülekezetünk

Amikor Monoszlón azon gondolkodtunk és imádkoztunk, hogy be merünk-e lépni az építkezésbe, úgy, mint egykor, nagyon kevéssel, Isten ezt hozta elém: ő mindig előttünk jár, ő mindig többet kész megcselekedni, mint amit mi gondolunk, vagy elképzelünk. Mintha azt mondta volna: minden a ti hiteteken múlik. Ha hiszitek, ha beálltok ebbe imádsággal és áldozattal, én megmutatom nektek hatalmam. De ne gondoljuk, hogy itt csak az építkezésről van szó. Sokkal többre hív minket Isten.

A múlt év első felében, egy évvel ezelőtt, az Úr újra nagyon erősen szívemre helyezte az elveszett embereket, az evangélium hirdetésének nagy elhívását, amiről a gyülekezetben is beszéltem, és amiről sokat beszélgettünk a presbiterekkel, missziói bizottsággal, házicsoporthoz vezetőikkel is. Ebben az időszakban olvastam a szervezetek,

köztük gyülekezek, életének szakaszairól, amely nagyon erősen megvilágította számomra azt, amiről ma beszélek. Ezen elmélet szerint egy gyülekezet életében négy fázist különböztethetünk meg. Ezek a kreatív-álmodó szakasz, a szervezés-megvalósulás szakasza, a védekező öngazolás és kudarc szakasza, majd a másokat vádoló-meghalás szakasz. A kreatív-álmodó szakasz, értelem szerint, az, amikor valami újnak a gondolata fogalmazódik meg. Ezt az időszakot a lelkesedés, a reménység, az ötletek, és gyakran egy kis káosz jellemzi. Sok minden mozdul, és kevés dolog épült még ki. A második szakasz, amikor az álom valósággá válik (pl. a templom felépül), és nagyon sok szervezésre, egyeztetésre van szükség ahhoz, hogy minden megfelelően működjön, minden és mindenki megtalálja a helyét, kialakuljon a mindennapi élet stabilitása, átlátható ritmusa. Ez gyakran kemény munka, és kevésbé lelkesítő, mint az első fázis. Ennek a szakasznak nem az a végső célja, hogy innentől fogva minden ugyanúgy maradjon az idők végezetéig, hanem hogy a gyülekezet, legyőzve korábbi akadályokat, visszatérjen – eredeti elhívásának megfelelően – az álmodás szakaszához, és újabb problémákat hozzon létre, amelyeket majd megint meg kell oldani. Ha ez nem történik meg, beköszönt a harmadik szakasz: az öngazolás, a védekezés, a kudarcok időszaka. Nincsen új látás, nincsen új cél, beálltunk a mindennapokba, járjuk a kitaposott ösvényeket, végezzük a megálmodott szolgálatokat, mindezt egy hamis biztonságban élve. Ebben a hamis biztonságban, amikor már Istenre is alig kell figyelni, nyilvánvalóan elromlanak dolgok, egyre kevesebb a szolgálatra való motiváció, az előretekintés, erősödnek a kritikák, de a vezetés csak védi önmagát és magyarázza a helyzetet. Ha ebben az állapotban túl sokáig marad egy gyülekezet, elérkezik a végső, negyedik szakasz, amelyben súlyos válságba kerül, látás és cél hiány elerőtlenedik, elfogy, és meghal. Közben erősödik a vádaskodás: lelkész a gyülekezetet, presbitérium a lelkészt, lelkész és gyülekezet az egyházat, az államot, a korszellemet, a pénzhányt és folytathatnánk a sort.

A tavaly tavaszi beszélgetéseinkben az erősödött meg bennünk, hogy valahol a második és harmadik szakasz határán vagyunk. Megvalósult a nagy álom, felépült a templom, „belaktuk”, kialakultak a szolgálatok, és megmaradhatnánk ezen ponton. Sok új család csatlakozott a gyülekezethez, és ha semmi újat nem teszünk, akkor is – és ezt alázattal mondom – jó gyülekezet, Istentől megáldott közösség vagyunk. És ezen a ponton kapcsolódott össze bennem Isten megújuló és fellobbanó elhívása a misszióra, közös beszélgetéseink, az egyre gyakrabban jelentkező szükségek, majd a később képbe kerülő építkezés gondolata. Isten újat cselekszik, ő előttünk megy, és ebbe az újba hív meg bennünket. Ez a hívás visszavezet a kreatív-álmodó szakaszba, és azoknak is lehetőséget ad bekapcsolódni gyülekezetünk egy újabb nagy munkájába, akik az elmúlt években, bizonyos értelemben, a készbe érkeztek meg.

A jövőt az Úr nyitja meg számunkra (nem a három igen! Azaz amíg nem gondoljuk, hogy a népszavazás hiábavaló, vagy felesleges, tudjuk, hogy egyedül Isten kegyelme a megoldás ebben a megkeseredett helyzetben). És ez a jövő, az új, amit az Úr cselekszik, nem az épület. Még csak nem is a gyülekezetünk. Sokkal több: az országunk, a népünk. Az elmúlt hetekben a tízparancsolat kapcsán szomorú elemzéseket kellett adnom arról, amiben élünk. Olyan ez Isten népének, mint a babiloni fogság: van reménység, ki tudunk ebből jönni, le tudja Isten törni a zárat?

Fognak inni kapni mindazok, akik lelke kiszáradt, elsorvadt abban a sok fájdalomban és bűnben, ami népünket jellemzi? Volt, hogy hangsúlyoztam, csak az Istenhez fordulás, a megtérés segíthet ennek a népnek. Isten újat cselekszik. Isten meg akar könnyörülni rajtunk, és azon munkálkodik, hogy sok emberhez eljusson az evangélium szabadító hatalma. Hisszük-e ezt? Bekapcsolódunk-e ebbe? Odaszánjuk-e magunkat újra arra, hogy mint közösség, Isten missziójának a részesei legyünk? És ha kételyek és kérdések vannak bennünk, lássuk magunk előtt azt az Urat, akit Pál így dicsőít: „*Aki pedig mindent megtehet, sokkal bőségesebben, mint ahogy mi kérjük vagy gondoljuk, a bennünk munkálkodó erő szerint: azé a dicsőség az egyházban Krisztus Jézus által nemzedékről-nemzedékre, örökkön örökké.*” A hitünk, az engedelmisségünk és az áldozatunk a korlátja, a mértéke annak, amit Isten meg tud tenni közöttünk és bennünk. Arra hívlak ma benneteket, hogy szívünkben együtt mondjunk igent arra, amit Isten meg akar cselekedni általunk.

III. Konkrét lépések

Melyek azok a konkrét lépések, amelyek előttünk állnak a jövőre készülve? Ahhoz, hogy gyülekezetünk élete egészségesen fejlődjön tovább, szükséges, hogy vezetők, munkatársak formálódjanak közöttünk. Olyan testvérek, akik - mint eddig is oly sokan – odaszánják a szívüket, az idejüket, az imádságukat a szolgálatra. Akik szolgálnak a gyerekek között, akik vezetnek a házicsoportokat, az ifit, akik gondoskodnak az elesettekről, akik belépnek az Alfába, akik segítenek a szervezésben, a gyakorlati dolgok elintézésében, és hosszan folytathatnám a sort. A lelkipásztorok elsődleges feladata, a bibliai modell szerint, a testvéreket felkészíteni és támogatni a szolgálatban, azokat, akik a szolgálatok egy jelentős részét maguk végzik a Krisztus testében. Nyilvánvaló az is, hogy hosszabb távon újabb lelkipásztort is alkalmaznunk kell. És ide tartozik az építkezés ügye is, hiszen megfelelő helyre van szükségünk a gyerekeknek, az ifiknek, az egyéb programjainknak.

Mindez azt jelenti, hogy a következő 2-4 évben különösen is áldozatot kell hoznunk, ha szeretnénk ezt megvalósulni látni. Ahogy a templomépítés első ütemével kapcsolatosan is tettük, először nekünk kell áldozatot hozni, mielőtt azt várjuk, hogy bárki segítségünkre legyen – és Isten is úgy lássa, mi tényleg részt akarunk venni az ő tervében, hiszünk abban.

Köszönöm mindazoknak, akik Isten előtt végiggondolták, és leadták a 2008. évi felajánlásukat. Talán van, aki úgy érzi, hogy miután ezt megtette, a mai nappal nehéz helyzetbe került. Többet kérünk tőle. De fontos, hogy megértsük: minden család, ha egy nagyobb vállalkozásba kezd, először a mindennapi szükségleteit biztosítja, és utána gondolkodik azon, mit tud még mozgósítani. Isten, meg vagyok győződve, vezetni fog bennünket, amint korábban is megette.

Az első lépés, amely előttünk áll, nagyon konkrét. Még 4mFt-tal adósságunk van a Zsinat felé abból a 10mFt-os kölcsönből, amit felvettünk. Ebből az összegből 1,5mFt-ot – a testvérek adományjaiból – összegyűjtöttünk, és lekötöttünk. A presbitériummal megbeszélve és egyetértésben a következőre hívom a gyülekezetet: hosszabban tartó áldozatunk első konkrét lépéseként gyűjtsük, vagy inkább adakozzuk

össze a maradék 2,5mFt-ot az elkövetkezendő három hónapban. Ha van közöttünk 100 olyan személy, ill. család, aki márciustól májusig minden hónapban az eddigi felajánlásain túl 8000Ft áldozatot kész hozni, akkor ez sikerül. Természetesen lehet ennél többet, vagy kevesebbet is adni – de ez egy lehetséges cél. Az egyenlő áldozat elvét szeretnénk követni, és nem az egyenlő összegét. Van, aki többet tud adni, van, aki kevesebbet, ugyanazzal a mértékű áldozattal. És Isten a szívünket, a készségünket, az áldozatunkat nézi. A 100x8x3 képlete egy irány, valamint annak a megfogalmazása, láttatása, hogy lehetséges az, amiről beszélünk.

Május 18-án, három hónap múlva, az istentiszteket keretében megbeszéljük, mire jutottunk – én hiszem, hogy hálaadó istentisztelet fogunk tartani, mert Isten megadta nekünk ezt az összeget. Hiszem, hogy felindítja a szívünket, és önként és örömmel fogunk erőnk felett is adakozni. Ezen a napon bemutatjuk reménység szerint a módosított terveket is, és elkérjük Istentől, hogyan tovább. Ez az első lépésünk, a hit lépése és pecsétje arra nézve, hogy Isten újat cselekszik, és mi, közösen, egy szívvel és örömmel, igent mondok az Úrnak.

Befejezésül újra hangsúlyozom: sokkal többről van szó, mint a pénzről, és kölcsön törlesztésről, sőt, többről, mint az építkezésről. Monoszló előtt kértük a testvérek véleményét és imádságait. És Isten két dolgot hozott elénk: éljük meg az Igét, forduljunk oda a rászorultakhoz, növekedjünk a szeretetetszolgálatban, valamint készüljünk a jövőre. Kapcsolódjunk úgy bele az ő missziójába, hogy miközben gyülekezetünkben növekedik azok száma, akik „inni kaptak a sivatagban”, mindazok szeretetben és biztonságban érezhessék magukat, akik régebb óta itt vannak, és nehézségeket hordoznak. Hiszük, hogy Isten abban hív minket a mai igével és üzenettel előre, amit így fogalmaztunk meg – válaszként a mi a célunk kérdésre: *„Istent kívánjuk magasztalni azáltal, hogy olyan közösséggé válunk, amely Őt szereti teljes szívéből, teljes elméjéből és teljes erejéből. Szeretnénk olyan gyülekezetté lenni, ahol a sebzett és elveszett ember az Ige hirdetése, a törődő közösség, valamint a társadalomban való tudatos jelenlét által találkozik Jézus Krisztussal, aki a gyógyulás és a bocsánat igazi forrása az összetört ember számára.”* Mert Isten újat cselekszik, inni ad népének a sivatagban, gyógyítja a bűnös és megtört embereket, és közben olyan népet formál belőlünk magának, akik hirdetik az ő dicséretét. Jöjjetek, dicsőítsük őt, szánjuk magunkat oda, ajánljuk fel magunkat neki, hogy részesei legyünk annak az újnak, amit itt és most is végez, közöttünk és általunk is megcselekszik! Így legyen! Amen!